

Nena is bonusmoeder.  
Maar niet iedereen is blij  
met haar komst...

INGE VAN PROOIJEN

DE **BONUS**  
MOEDER

PSYCHOLOGISCHE THRILLER



DE CRIME COMPAGNIE

## PROLOOG

*We lopen verstrengeld naast elkaar door het smalle steegje: zijn hand in mijn achterzak, mijn arm om zijn middel. Mijn linkerarm schuurt tegen de stenen muur, ik negeer de brandende pijn van mijn huid. Aan het eind passeren we de ijzeren hekjes die toegang geven tot het veldje.*

*De houten picknicktafel staat eenzaam in het donker tussen het hoge gras. Hij is bedolven onder onze initialen. Die hebben we er samen ingekerfd met zijn rode zakmes: hand op hand, in mijn handschrift, met zijn kracht. We gaan op het blad zitten, voeten op het bankje.*

*Op dit tijdstip zijn er geen spelende kinderen, er is zelfs niemand voor een laatste blokje om met de hond. Ik pak een verfrommeld pakje sigaretten uit zijn jaszak, na wat gegrabbel ook een aanstecker en worstel met de wind. Met zijn vingertoppen draait hij mijn hoofd de juiste kant op, zijn handen vouwt hij tot een kommetje rond mijn mond om te voorkomen dat het vuurtje weer meteen platslaat. De huid van mijn kin kriebelt aangenaam op de plek waar zijn vingers me aanraken. Zo zonder toeschouwers voel ik de vlinders in mijn buik ineens ongeremd rondfladderen, en als vanzelf steek ik mijn hand naar hem uit.*

*Ik haat de starende blikken als hij in het openbaar aan mijn bilzen zit, of zijn hand onder mijn shirtje laat glijden. Maar hij heeft gelijk, wat wij samen hebben is niets om ons voor te schamen.*

*Alsof hij weet waar ik aan denk, haakt hij zijn pink rond mijn pink. Ik doe ondertussen een schietgebedje dat mijn ouders door-*

*slapen, dat Josh geen enge droom heeft, in bed plast, en zo de boel op stelten zet. Ik heb geen zin in gezeur of huisarrest. Toen hij me liet weten dat hij me nodig had vannacht, dat het bij hem thuis helemaal mis was, was ik meteen klaarwakker. Ik aarzelde geen moment.*

*Zou hij weten wat ik allemaal voor hem op het spel zet? Welke risico's ik loop? Ik duw die gedachten uit mijn hoofd, hij heeft het al zwaar genoeg.*

*Hij pakt de sigaret af, steekt hem in zijn mond en inhaleert diep. Met zijn vrije hand wrijft hij met snelle bewegingen over mijn bovenbeen voor warmte. Ik vertel hem nooit dat ik het koud heb, hij voelt het.*

*Hij houdt de sigaret voor mijn lippen, ik neem een diepe hijs. Nog voor ik kan uitademen drukt hij zijn mond op die van mij. Ik blaas zijn mond vol rook, lachend trekt hij zich terug. Hij gooit de sigaret van zich af. Een klein rood vonkje schiet door de lucht, en dooft in het vochtige gras.*

*Hij ritst zijn rugzak open, haalt er een deken uit en legt die onder het bankje. Ik kom naast hem liggen op de zachte stof. Deze nacht is van ons. Weer zet hij zijn mond stevig op die van mij, langer deze keer, onze tongen vinden elkaar. Hij bijt op mijn lip, steeds iets harder en met zijn sterke handen trekt hij in een ruk mijn heupen tegen zijn heupen. Zijn opwinding maakt me wakker, alert en warm. Op slag ben ik de kou vergeten, ik duw mijn broek en slipje naar beneden en maak ongeduldig zijn riem los.*

Als ik toen wist wat ik nu weet, was ik dan wel door mijn raam naar buiten geklommen, of had ik de kans om onze toekomst te herschrijven met beide handen aangegrepen?

## HOOFDSTUK 1

De ontbijttafel is een ravage met overal losse chocoladehagel, klodders jam en kruimels brood. Ik glimlach. Hoe krijgt een driejarige dat in vredesnaam steeds zo snel voor elkaar? Diederik stapelt de borden en brengt ze naar de keuken, ik trek een toetenboener uit de dispenser voor Benjamin. Als ik me omdraai om ook de stofzuiger uit de gangkast te pakken houdt Diederik me tegen.

‘De hulp komt vandaag.’

Dat is waar ook, de hulp. Zal ik daar ooit aan wennen? Elke maandag en donderdag, en dat terwijl ik vooralsnog thuiszit en niets omhanden heb. Diederik wast zijn handen bij de kraan in de woonkeuken en veegt een verdwaald hageltje van zijn overhemd. Hij hangt zijn tas over zijn schouder en woelt door Benjamins haar. ‘Dag, kleine grote vriend. Lief zijn voor Nena en je weet het, hè? Mama komt je vanmiddag ophalen!’

Bij het woord ‘mama’ begint Benjamin te stralen. En even voor de goede orde: ik ben dus niet zijn moeder. Niet in biologische zin. In sprookjes, films, musicals en gedichten kom ik niet zo goed uit de verf, en dat is nogal een understatement. Regelmatig word ik afgeschilderd als een boosaardige vrouw vol wrok en jaloezie, niet in staat om lief te hebben. Oftewel, ik ben zijn stiefmoeder. Al bestaat daar tegenwoordig een lieflijker woord voor, ‘bonusmoeder’. Maar dat woord verandert helaas niets aan mijn positie voor de wereld buiten ons gezin.

Diederik geeft Benjamin nog een kus, dan wendt hij zich tot

mij. 'Ik probeer op tijd thuis te zijn, liefje. We hebben tenslotte iets te vieren.'

Verbaasd kijk ik hem aan. '... Ja?' O, god. Wat heb ik gemist? Hij is pas over drie maanden jarig. Een nieuwe klant? Heeft hij een belangrijke zaak afgerond? Inwendig vervloek ik mijzelf. Waarom heb ik niet in de gezamenlijke agenda gekeken vanochtend? Ik houd mijn adem in en op de automatische piloot zet ik een aantal stappen naar naar achteren, verder bij hem vandaan. Hij houdt zijn hoofd schuin en lacht. 'Vandaag woon je hier precies een maand!'

Opgelucht adem ik uit. Diederik is altijd wel in de stemming voor een borrel of een feestje, en als er geen reden toe is, dan verzint hij er wel een. Als er iemand goed is in dat hele 'zelf de slingers ophangen'-gebeuren is hij het. Met mijn hand strijk ik over mijn broek een denkbeeldig pluusje weg.

*Hij is hem niet.*

Diederik kust me zachtjes en slaat zijn armen om me heen. Benjamin klapt vrolijk in zijn handjes. Lachend duw ik Diederik van me af, ik volg hem de gang in, en blijf op de drempel staan als hij de deur uit loopt.

Diederik is mijn tweede kans op geluk. Niet gepland, wel geliefd. Hij is grappig, intelligent, en hij is zich er vreemd genoeg niet van bewust hoe aantrekkelijk hij is met zijn scherpe gelaats-trekken, atletische bouw en lieve bruine ogen. Na zijn scheiding moet hij ontzettend veel aandacht hebben gekregen, dat kan niet anders. En toch koos hij voor mij. Soms, als ik in de spiegel kijk, dan kan ik het nog steeds niet geloven. Ik ben niet onaantrekkelijk, wel gewoontjes, niet tot in de puntjes verzorgd en gestyled. Niet zoals Celeste. Benjamin is uit zijn triptrap geklommen en trekt ongeduldig aan mijn broekspijp. 'Spelen?'

'Wacht eens even kleintje,' ik veeg een klodder jam van zijn wang, 'deze was je vergeten.'

Hij giechelt, en duikt weg tussen mijn benen.

‘Dat kietelt!’

Ik schiet in de lach. ‘Weet je wat kietelt?’ met mijn vingers prik ik zachtjes in zijn buik en onder zijn oksels. Hij slaakt een kreetje en wringt zich in allerlei bochten om aan mijn vingers te ontsnappen.

‘Kom, we gaan ook zo. Trek je jas maar vast aan.’

Benjamin duikt de woonkamer in. Op de vloer ligt zijn nieuwe houten treinbaan die hij vorige week zomaar had gekregen van oma Cato. Ze overlaadt hem met cadeautjes. Benjamin pakt de locomotief stevig vast, uitdagend kijkt hij me aan. Ik overweeg mijn opties.

Laatst las ik een artikel over opvoeden, specifiek over het voorkomen van strijd. Het advies van de expert was: geef je kind een keuze uit twee opties, alle uitkomsten moeten voor jou als ouder goed zijn, zo creëer je win-winsituaties. Het kind voelt de vrijheid om een keuze te maken, maar wel binnen veilige kaders.

Benjamin staat wiebelend naast de treinbaan, toch niet helemaal op zijn gemak. Hij buigt voorover en beweegt de locomotief naar voren in de rails. Ik zeg niets.

In de gang pak ik twee van zijn jasjes, een spijkerjasje en een groen jasje. ‘Welke wil je aan vandaag?’ Ik houd ze voor zijn neus.

Benjamin bekijkt de jassen aandachtig, zijn ogen schieten van de een naar de ander. ‘De groene,’ zegt hij na even nadenken, en hij pakt hem van me aan.

‘Ja, die staat je goed.’

‘Ik moet ook mijn panda-rugzak mee, toch Nena?’ Zonder mijn antwoord af te wachten holt hij al voor me uit de gang in waar hij zijn jas aantrekt en zijn rugzak omdoet. Verbaasd over het gemak waarmee Benjamin zijn treinbaan in de steek laat, kan ik niet anders dan de expert gelijk geven.

Buiten huppelt hij voor me uit. Op de hoek van de straat wacht hij netjes tot ik naast hem sta, met zijn kleine vingertjes pakt hij mijn hand vast. Samen kijken we links-rechts-links voordat we

oversteken. Diederik en Celeste voeden hem goed op. Ik ben ervan overtuigd dat ik een goede aanvulling op het geheel kan zijn. *Modern family* heet dat dan toch? Het kost me niet veel moeite om liefde te voelen. Benjamin lijkt met zijn bruine ogen, wangen met permanente rode blosjes, kleine oortjes waarvan er een iets meer naar buiten staat, en blonde krullen, precies op de zoon waar ik vroeger al over droomde.

Tot de angstdroom het overnam. Ondanks mijn warme jas trekt er een koude rilling door mijn lijf.

Als we de opvang naderen is de kou verdwenen, in plaats daarvan voel ik nu een zeurende pijn in mijn onderbuik. Alsof ik een hap te veel heb gegeten en de knoop van mijn broek open moet zetten.

Niet iedereen is blij met mijn komst. De eerste keer dat ik Benjamin bracht dacht ik dat zijn leidster gewoon was zoals ze was: stug en sociaal onhandig tegenover volwassenen, maar ontzettend lief voor de kinderen. Inmiddels weet ik dat het persoonlijk is. Ze bewaart haar slechtste kant speciaal voor mij.

Ik had nooit verwacht ooit in zo'n situatie te belanden. Het lag absoluut niet in mijn planning om te settelen, en al helemaal niet met een pas gescheiden man. Ik hield mijn scharrels altijd op afstand. Maar Diederik was geen scharrel. Hij was tijdelijk mijn baas. En ja, ik weet hoe dat klinkt. Maar zo was het niet. Diederik huurde een zaaltje van het bedrijf waar ik werkte als gastvrouw. Hij was net voor zichzelf begonnen als advocaat en had bedacht om ook andere zelfstandigen te helpen. De netwerkborrels die hij er organiseerde waren een groot succes. Ik werd aangesteld als zijn vaste aanspreekpunt. Voor het eerst sinds jaren voelde ik weer vlinders. Hoewel ik kortaf deed, afstand hield, expres fouten maakte, was er al snel geen houden meer aan.

Slechts enkele maanden voordat we elkaar leerden kennen had Diederik ontdekt dat Celeste een affaire had met een collega, en



had hij haar zonder te aarzelen het huis uit gezet. Tegen al haar smeekbedes in weigerde hij om haar te vergeven.

Ik geloof niet in tweede kansen na overspel. Niet in ‘het van de andere kant bekijken’ of meer ‘open-minded’ zijn. Als je samen hebt afgesproken, elkaar hebt beloofd om exclusief te zijn, dan houd je je daaraan. Ik ben blij dat Diederik daar ook zo over denkt.

Als Benjamin aan mijn mouw trekt, schrik ik op uit mijn gedachten, we staan voor de stalen toegangsdeur. Vlug toets ik de code in die ik in mijn telefoon heb opgeslagen. Zachtjes zoemt de deur open.

We lopen door de smalle gang waarvan de muren zijn behangen met knutselwerkjes: ingekleurde bloemetjes, sterretjes, wolken, en talloze hand- en voetafdrukken op dik karton. Mijn ogen blijven even steken bij een kleurplaat van een brandweerauto, vol met rode krassen. Ongelooflijk eigenlijk, dat kinderen zo worden gestimuleerd om met brandweerauto’s te spelen. Als iedereen toch eens wist – echt wíst – wat vlammen konden aanrichten, dan zou dat wel anders zijn. Ik knipper het beeld meteen weg.

Bij de groep van de Vlindertjes help ik Benjamin met zijn rits, en hang zijn jas en zijn rugzak aan het haakje bij zijn naam. Benjamin stormt meteen de groep op, zijn enthousiasme steekt een beetje. Wanneer zag ik de wereld voor het laatst als een fijne speelplek? Het is jammer dat ik dat permanente gevoel van opwinding, verwondering en blijdschap over alles om me heen ben kwijtgeraakt. In de speelhoek zak ik door mijn knieën voor een afscheidsknuffel. Door het gewicht van zijn armpjes rondom mijn nek en zijn hoofd tegen mijn borst, trekt er een warm gevoel door mijn lichaam.

‘Dag lieverd.’

‘Laat hem nu maar spelen.’

‘Goedemorgen, Ayla,’ zeg ik zo vriendelijk mogelijk.

‘Bijzonderheden?’



‘Nee, hij heeft goed geslapen en gegeten. Celeste komt...’

Ayla heeft zich omgedraaid.

‘... hem halen,’ zeg ik tegen haar rug.

Diederik en Celeste hebben de reden van hun breuk nooit openbaar gemaakt. Maar ik ben geen *home-wrecker*. Ayla zou er goed aan doen me een eerlijke kans te geven. Ik probeer geen hekel aan haar te hebben. Misschien is ze zelf ooit verlaten of wie weet is er een bonusmoeder in het leven van haar kinderen, en kan ze dat nog altijd niet verkroppen. Zulke gedachten helpen me.

Op de terugweg wandel ik door de Hoytemastraat. De luxe winkelstraat past helemaal in het plaatje van deze statige, groene wijk. In de afgelopen jaren heb ik overal en nergens gewoond, niet gebonden door een vaste relatie of een vaste baan. Dat vond ik prima, ik genoot van de anonimiteit van grote steden, een groot contrast met mijn Overijsselse geboortedorp. Voor mij was het dan ook geen enkel probleem om voor Diederik naar Den Haag te verhuizen. Zijn co-ouderschap met Celeste maakt het immers lastig om elders te gaan wonen. Ik had alleen niet voorzien dat Benoordenhout zou aanvoelen als een dorp. Of dat ik me na een maand al de dorpsgek zou voelen. De mensen hier lijken elkaar allemaal te kennen, of ze doen alsof.

Om me thuis te gaan voelen is het goed dat ik investeer in eigen vriendschappen en contacten. Een baan zal helpen. Ik mis dagelijkse praatjes met collega's en klanten. Ik mis structuur in mijn dag. Vol goede moed slenter ik langs de winkels, het zijn bijna allemaal speciaalzaken of traiteurs. Ik houd mijn ogen op de ramen gericht voor vacatures. Een paar meter voor me lopen twee oudere vrouwen arm in arm, al kletsend stappen ze de drogisterij binnen. Een weemoedig gevoel overvalt me. Hoewel ik snel contact maak, betekent overal en nergens wonen dat vriendschappen vaak niet duurzaam zijn, niet bestand tegen uit het oog uit het hart. Ik loop vlug bij de kaasboer binnen en bestel een brie

met truffelvulling uit de aanbieding. Lekker voor als Diederik vanavond thuiskomt, ik neem meteen een fles rode wijn mee. Helaas zoeken ze geen hulp. Ook bij de naastgelegen slager zoeken ze niemand, maar nu ik er toch ben en omdat Diederik vindt dat we iets te vieren hebben, neem ik ook hier wat hapjes mee. Met tassen vol lekkers loop ik naar huis.

Het monotone gezoem van de stofzuiger komt me door het trappenhuis tegemoet, Agn s is boven nog druk bezig. In de keuken zet ik de ingeslagen hapjes koud en besluit meteen weer te vertrekken voor een wandeling door het Haagse bos. Beweging is goed, zeker nu ik nog een sportschool moet vinden. Onderweg haal ik bij Donato, de Italiaanse delicatessenzaak om de hoek, een latte macchiato to go. Op het kruispunt bij de Benoordenhoutseweg staat het flink vast, rijen ronkende auto's wachten op het groene licht. De ochtendspits gaat op dit knooppunt door tot vlak voor het middaguur. En vlak daarna begint de avondspits. Ik wacht op groen licht naast een stel ongeduldige fietsers. Eenmaal overgestoken wandel ik nog enkele meters in een schemergebied tussen stad en bos tot ik door de bomen word opgeslokt en de geluiden achter me wegvallen. Er zijn smalle zandpaadjes rondom de vijver in het midden, verbonden door houten bruggetjes, grasvelden om op rond te lumelen en aan het eind de grote speeltuin waar we in het weekend graag komen met Benjamin. Als ik iets verder door zou lopen kom ik bij Paleis Huis ten Bosch, waar de koning woont. Na twee rondjes om de vijver vind ik het wel genoeg, ik gooi het kartonnen bekertje in een vuilnisbak en ga zitten op het naastgelegen bankje. De hoeveelheid vrije tijd overvalt me ineens. Uit mijn zak vis ik mijn telefoon. Geen nieuwe appjes, geen mailtjes. Niets interessants om de tijd mee te verdrijven. Ik open Facebook, een app die ik al jaren geleden had moeten verwijderen. Ik gebruik hem alleen op momenten dat ik me verveel om door de tijdlijn te scrollen en berichten te lezen van mensen die allang geen rol

meer spelen in mijn leven. Daarna open ik Instagram, rechtsboven zie ik een melding van een nieuwe volger. Nieuwsgierig naar wie mijn profiel heeft gevonden klik ik erop en ik bevries als ik de naam 'Karlijn Rees' zie staan.

De zus van. Zijn zus. Douwes zus.

Aan het groene bolletje te zien is ze online. Ik bekijk haar profiel en verbaas me over wat ik zie. Natuurlijk is ze ouder, de tijd staat niet stil. Ouder en voller. De laatste keer dat ik haar zag was ze flink vermagerd. Op de meeste foto's staat ze stralend, lachend. Ze post veel over haar twee draakjes: Sam en Boaz. Het moederschap staat haar goed. Wat meer naar onder komt ook de vader van het gezin in beeld. Hij heeft een bekend gezicht. Het duurt even voordat me te binnen schiet wie hij is. Joris! Hij woonde twee of drie boerderijen verderop. Joris en Karlijn. Waarom ook niet? Ze heeft zichzelf goed herpakt. Maar dan herinner ik mijzelf eraan dat Instagram geen volledig beeld geeft. Ik klik op 'ook volgen' en nog geen twee minuten later ontvang ik al een privébericht.

*Vorige week moest ik ineens aan je denken. Nou ja, niet 'ineens', het was Douwes sterfdag en ik besloot je online op te zoeken. Ik hoop dat je dat niet erg vindt. Hoe gaat het met je?*

De gedachte aan Douwe maakt me misselijk en ik hap naar adem. Ik slik de zure oprisping van mijn latte weer door. Mijn hele lichaam reageert. Zelfs na zijn dood weet hij me nog tot in het diepste van mijn ziel te raken.

*Ik gris het EHBO-koffertje uit de keuken en klem hem stevig onder mijn arm, dan haast ik me de deur uit. Dat hij hierom vroeg belooft niet veel goeds. Mijn hart klopt in mijn keel. Ik ren het steegje door, langs de poortjes, het veldje op. Hij zit er al. Met zijn rechterhand knijpt hij zijn neus dicht, zijn blik op de hemel gericht. Zijn witte shirt zit onder de rode vlekken. Met trillende handen zet ik het koffertje naast me neer. Ik krijg de clipjes niet meteen open.*

*Douwe helpt me met zijn vrije hand. Onder zijn nagels zit opgedroogd bloed. Met een gaasje dep ik zijn gezicht. Ik heb hier geen verstand van, moet ik iemand bellen, hulp zoeken?*

*‘Het is maar een bloedneus.’*

*Mijn ogen vinden die van hem. ‘Je vader?’*

*Douwe knikt, en dan met een schuine glimlach: ‘Je zou hem eens moeten zien.’*

*Het gaasje valt tussen mijn vingers door en belandt in het gras.*

*Douwe knijpt in mijn schouder. ‘Zodra het kan gaan we hier samen weg.’*

*Mijn wangen beginnen te gloeien. Ondanks de rode vlekken en alle viezigheid wil ik niets liever dan zijn armen om me heen.*

Gedesoriënteerd sta ik op, mijn benen voelen wiebelig. Het had niet zo mogen aflopen. Ik houd me vast aan het bankje tot ik weer meer kracht en controle over mijn spieren voel. Agnés zou nu klaar moeten zijn. Ik verlang ineens hevig naar het huiselijke van mijn nieuwe thuis.